

PEC (2) – Com m'educo?

Hem parlat en un article anterior de l'educació informal, la que s'origina espontàniament, sense premeditació, en el marc domèstic, laboral, social, etc. Allò que veiem, allò que sentim, allò que fem amb altres persones genera coneixements, hàbits, actituds i comportaments que són, en definitiva, el resultat que s'espera obtenir de l'educació. Això ens fa a tots i a totes educands i educadors.

Moltes dones i alguns homes han après a cuinar al costat de la mare a la cuina. Del pare s'aprenia a fer petites reparacions domèstiques. Moltes vegades els veïns i veïnes participaven en aquesta "docència", amb consells o descobertes que havien fet. Feies l'ou ferrat o pintaves la paret simplement perquè ho havies vist fer i si calia et feien notar en que fallaves o com podies millorar la teva habilitat culinària o de pintor de parets.

Participar en actuacions teatrals ha estat per a moltes persones el camí que els ha permès acostar-se a les grans obres teatrals i poder gaudir d'actors rellevants. A més d'impulsar la lectura. I, en força casos fins hi tot ha estat al camí cap a la professionalització.

Les converses són un font educativa important. Recordo que quan tenia 7 anys vaig sentir a dos grans empresaris de la comarca dir que els obrers eren "carn de canó". Em va quedar gravat. Quan tenia uns 20 anys vaig sentir un empresari i una empresària a la Isla Mayor (Sevilla) que deien que els homes que estaven segant l'arròs amb fang fins el genoll, eren "ganado". La seqüència va ser llarga em va obligar a conèixer més coses, a analitzar, a decidir i a posicionar-me.

Quan tenia 15 anys va venir a viure al barri una veïna molt de dretes i missaire, que durant la guerra havia amagat capellans i que, quan la vaig conèixer, cada setmana portava quelcom de menjar a una família marginada perquè tenia el pare empresonat per "rojo". Les dues anècdotes m'aportaven lliçons clares: d'una banda, uns homes carregats de supèrbia no entenien que entre persona i persona la diferència és zero, d'altra banda, la senzillesa d'una dona que sense fer soroll ni grans elucubracions compartia solidàriament el poc que tenia sense mirar amb qui. Hi he pensat moltes vegades, he comparat les dues situacions i he comprès que hi ha relacions que deshumanitzen i altres que humanitzen a qui les fa i a qui les presencia.

Ningú s'ha fet a si mateix, com diu el professor Josep M. Terricabres. Tots hem trobat pel camí persones, grups, entitats, etc. que ens han ofert l'oportunitat i la possibilitat de forjar la nostra manera de ser.

A Manlleu, tothom educa. Només cal mirar, escoltar i pensar.

Miquel Casanovas

Grup Impulsor PEC

Manlleu, abril de 2018